

J. R. Ellis

Nová hvězda klasické anglické detektivky

PRO FANOUŠKY
VRAŽD
V MIDSOMERU

Příliš jasný pachatel

Příliš jasný pachatel

**KNIHY J. R. ELLISE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Vraždy v Yorkshiru

Smrt v temnotách
Klíč k vraždě
Případ mrtvého lorda
Vraždy v lázních
Zločin bez motivu
Příliš jasný pachatel

Připravujeme

Mrtvá u svaté Anny

Příliš jasný pachatel

J·R· Ellis

Přeložil Michael Havlen

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání knihy vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing (www.apub.com) a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Copyright © J. R. Ellis, 2021

Translation © Michael Havlen, 2025

Cover © Jan Matoška, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

*Přátelům a kolegům, které jsem potkal
během své učitelské kariéry.*

Prolog

Přímo nad městem se tyčí zřícenina Whitbyského opatství... Je to překrásná zřícenina, značně rozlehlá, s mnoha půvabnými a romantickými zákoutími; podle jakési pověsti se v jednom z oken zjevuje bílá paní.

*Z deníku Miny Murrayové v románu Dracula
od Brama Stokera, 1897*

„Týjo, vypadáš úžasně!“

Louise Oldroydová úsměv své kamarádky Maggie Hintonové neopětovala. Namísto toho se hrozivě zamračila. Měla bílý obličej, černé řasy i obočí a ústa zvýrazněná purpurovou rtěnkou. Obraz doplňovaly černé náušnice ve tvaru drobných pavoučků, černá paruka s dlouhou ofinou a krátká černá sukně, pod níž měla černé punčocháče s dírami. I její upnutý top na ramínka a těžké boty byly černé.

Nakonec se neudržela, vyprskla smíchy a ukázala začerněné zuby a dlouhé špičáky.

„A co teprv ty?“ vyhrkla. „Hustý vlasy!“

Maggie se vystrojila podobně, její černé vlasy však byly bláznivě ježaté a rtěnka jasně rudá. Na dlouhých šatech, pod nimiž se ukrývala černá spodnička, měla vyšíváné pavouky.

Dvojice kamarádek se nacházela v narvaném baru v přímořském městečku Whitby v hrabství Yorkshire. Byla středa na konci října a ve Whitby vrcholil slavný Gotický víkend. Lokál přetékala lidmi oblečenými ve stejných strašidelných kostýmech hrajících černými, rudými, purpurovými a bílými tóny: všude samé tmavé pláště, cylindry, morové masky se zobákem, ochranné brýle a kroucené kníry. Budovou otřásala hlasitá hudba kapely Bauhaus.

„Hele, už jsou tady!“ Maggie ukázala na skupinku, která se prodírala davem. Ben v černé kůži a steampunkových brýlích se při pohledu na hábity Louise a Maggie rozesmál, přítomnost Louise ho však překvapila.

„Tebe bych tady nečekal,“ řekl.

„Podařilo se mi vypadnout z práce dřív,“ odpověděla mu Louise s úsměvem. „Zrovna jsem dorazila a hodila na sebe kostým. Spojila jsem se s tou únikovkou a jeden člověk navíc jim nevadí.“

„Super,“ usmál se Ben. Přistoupil k ní blíž. „Moc rád tě vidím.“

„Já tebe taky. Nechtěla jsem to prošvihnout.“

Další dva členové party, Dominic a Andrea, byli zachmuření a zamlklí. Měli dost bouřlivý vztah a předchozího večera se přede všemi ošklivě pohádali. Cítili se trapně a chtěli z dnešní akce vypadnout, ale zdálo se, že se nakonec přece jen dokázali správně naladit.

Andrea byla za Draculovu nevěstu a oblékla si potřhané bílé svatební šaty potřísněné krví. Měla křiklavě rudou rtěnku a na zádech síťovaný přehoz s velice realistickými černými pavouky. Dominic s černým pláštěm a červeným líčením kolem očí představoval slovutného hraběte Dracula. Zdálo se, že ve společnosti ostatních pookřáli. Napili se a začali se zapojovat do vtipkování. Nadšení v baru bylo nakažlivé a Dominic se nabídl, že zaplatí druhou rundu.

„Na pití už není čas! Přijdeme pozdě,“ snažil se Ben překřičet ohlušující muziku. Dnešní akci organizoval on. „Začíná to ve dvě.“ Vyvedl je z baru do úzké uličky zmáčené deštěm.

„Sakra!“ vyjekla Andrea. „Rozteče se mi make-up! Honem!“ Rozběhla se kalužemi, až jí od černých martensek stříkala voda.

„S pruhu to bude vypadat ještě líp,“ podotkl Dominic. Rozevřel plášť. „Ale můžeš se schovat u mě.“

„Ne, díky. Ještě by ses mi zahryzl do krku,“ zasmála se Andrea, ale Dominic její vtip zřejmě nepochopil.

„Jak chceš!“ houkl na ni a uraženě se stáhl.

Skupinka přátel hodlala ve Whitby strávit několik nocí. Další dva členové měli kvůli pracovním povinnostem dorazit později. Ubytovaní si objednali přes airbnb a přijeli v očekávání víkendu plného večírků, převleků a všeobecného veselí. Další atrakcí byla účast v dobrodružné únikové hře, která měla stejně jako všechno ostatní ve městě strašidelnou tematiku. Jmenovala se Draculovo doupe.

Zatímco bujará parta mladých lidí pokračovala ulicí a pak přes most do starší části města, déšť v ostrých poryvech větru bičoval jachty a další lodě v přístavu. Za takového počasí stačil jediný pohled na potemnělou oblohu, vzdouvající se šedivé moře a strohou zříceninu opatství nad městem, aby člověk pochopil, proč si Bram Stoker ve svém slavném románu za dějiště příjezdu hraběte Draculy do Anglie vybral právě Whitby. V den, kdy sem Dracula připlul lodí, panovala podobná bouře, navíc ještě zesílená upírovými nadpřirozenými schopnostmi.

Při pohledu na nebe by jeden skoro uvěřil, že se Dracula brzy vrátí, pomyslela si Louise, když se zastavila na mostě a zahlédla loď vplouvající do přístavu. Při té představě se trochu zachvěla. Když přírodní živly takhle ukázaly svou sílu, působilo to až děsivě. Bůh ví, co se od nich ještě dalo čekat.

„Má to atmosféru, co?“ řekla Maggie a zastavila se vedle ní.
„A Jack o tohle všechno přichází. Líbilo by se mu to.“

Jack jel z Londýna a do Whitby měl dorazit až nazítří.

„Měl si to zařídit a přijet včas,“ odvětila Louise. „Znáš ho. Je to domluvené dlouho dopředu, a on si stejně splete termín a musí se zdržet v Londýně kvůli poradě.“

„Já vím,“ zasmála se Maggie. „Ale až dorazí, bude s ním sranda. Pojď, jsou skoro dvě.“

Louise a její parta už v minulosti několik únikových her absolvovali. Obvykle vyřešili všechny hádanky a našli cestu ven před vypršením času, i když občas s dodatečnou nápovědou. V úzkých uličkách východní části města museli dějiště hry nejdřív najít. Dovnitř se stejně jako u mnoha jiných únikových místností vcházelo malými dveřmi vedoucími na dvorek, odkud se pokračovalo po třech úzkých kamenných schodech nahoru.

Zdálo se, jako by už nalezení samotného místa bylo součástí hry.

Louise stiskla zvonek a bzučák ohlásil otevření dveří. Vklouzli dovnitř a ocitli se v ponuré vstupní hale ozářené svíčkami. Všude bylo plno pavučin a o strašidelný zvukový doprovod se staralo podivné vrzání a slabé kvílení.

„Vítejte,“ pozdravila je mladá žena zpoza černého stolu. Byla vysoká, urostlá a oblečená stejně jako návštěvníci v hororovém úboru doplněném černou rtěnkou a purpurovými očními stíny. I mimo kontext hry by z ní šel strach.

„Morton. Pět lidí,“ sdělil jí Ben.

„Dobře. Jen musíme všechno znovu nastavit po minulé skupině. Já jsem Elaine.“ Mluvila s výrazným východoevropským přízvukem. Byla to součást hry? Dracula přece pocházel z rumunské Transylvánie. „Nechcete během čekání udělat fotku? Když mi někdo půjčit mobil, vyfotím vás všechny s tímhle pozadím.“ Ukázala

na stěnu se strašidelnými výjevy a rudým nápisem „Neuniknete!“, z něhož jako by odkapávala krev.

„Vezměte si můj,“ nabídla se Louise. Členové skupinky se postavili k sobě, různě se kroutili a výhrůžně se pitvořili, a když je Elaine zvěčnila, propukli v smích.

„Jacka bude mrzet, že není na fotce,“ poznamenala Maggie.

„Může si za to sám, měl tu být, pitomec,“ utrousil Ben, zakřenil se na Louise a ta se rozesmála.

„Fajn, teď už by všechno mělo být připravené,“ řekla Elaine a vrátila telefon Louise. „Na úvod vám jen vysvětlím pár věcí. Už vy někdy hráli úniková hra?“ Všichni přisvědčili. „Výborně, takže podstatu vy znáte. Zamknu vás uvnitř a vy se budete s pomocí různých indicií snažit získat klíč, kterým vy na konci otevřít dveře. Říkám ‚na konci‘, protože tahle únikovka trochu jiná. Má více místností a vy musíte najít klíče, které vám otevřít cestu z jedné do druhé. A musíte to zvládnout v určitém čase, protože...“ Dramaticky se odmlčela. „... Dracula vás sleduje.“

Ozvalo se sborové „Óóó!“ a smích.

„Ano, v první místnosti vy dvacet minut v bezpečí. Dracula tam před uplynutím doby nesmí vstoupit, i když ho zvenčí uslyšíte. I ve druhé místnost se můžete zdržet dvacet minut, aniž by se k vám dostal. Pokud vás chytí, hra bohužel skončit, ale v každé místnosti můžete objevit věci, které ho zdržet. Když vy najít klíč od třetí místnosti a podaří se vám uniknout před příchodem Draculy, stáváte se vítězi. Místnosti dvě a tři mají nouzová východ, kdyby se něco přihodilo a vy potřebovali rychle dostat ven. Jestli se něco stane v první místnosti, stačí zaklepat na vstupní dveře tady u můj stůl. Já budu sledovat vás na monitoru, ve všech místnostech jsou bezpečnostní kamery. Kdybyste potřebovali pomoc, na obrazovku v každé místnost jsem dala několik dalších návodů. Je všechno jasné?“

Bylo, a když Elaine otevřela dveře do první místnosti, vzrušení se vystupňovalo.

„Jakmile já zavřu dveře, spustí se stopky. Na útěk máte přesně hodinu. Hodně štěstí!“ Usmála se, pak vyšla z místnosti, zavřela za sebou dveře a zamkla.

Pokoj byl zařízený jako pracovna ve viktoriánském domě. Byla tu okna s lomenými oblouky jako v kostele, krb s masivní římsou, velký zdobený psací stůl a další kusy těžkého nábytku. Na tmavých stěnách visely ponuré portréty. Vypadalo to tam jako v omšelém domě slečny Havishamové z románu Charlese Dickens. Z lustru a kolem obrazů se táhly husté pavučiny. Osvětlení poskytovaly nástěnné svícny ve středověkém stylu vybavené falešnými elektrickými svíčkami. Na jedné straně místnosti stála stará truhla a na druhé zaprášená knihovna. Truhla byla opatřená visacím zámkem.

„Čtyři číslice, Draculův rok narození,“ přečetla Louise zamýšleně z papírku ležícího na truhle.

„Neměl se narodit před stovkami let a po celá staletí pak přežívat jako nemrtvý?“ zeptala se Andrea.

Louise se rozhlížela po místnosti. Pak vytáhla z police jednu knihu. „Ano, ale mohlo by se jednat o datum, kdy vyšel román *Dracula*. Napsal ho Bram Stoker.“ Vyhledala rok vydání. „1897. Zkuste zadat to číslo do kombinačního zámku na truhle.“

Ben rychle otáčel číselníkem a zámek se otevřel. „Jo! Paráda!“ Odklopil víko a pak prudce uskočil. Uvnitř ležela vosková napodobenina ženské mrtvolky oděné do černých krajkových šatů. Zjevně mělo jít o spící upírku s vyčnívajícími dlouhými špičáky a zlověstně přimhouřenýma očima. Ta truhla byla ve skutečnosti rakev.

„Fuj, to jsem se lekl! Hele, co to má u hlavy?“ Opatrně ponořil ruku do truhly a vytáhl na světlo dřevěnou skříňku, k níž bylo

zřejmě potřeba najít klíč. Stop a odhalení postupně přibývalo a všichni usilovně přemýšleli, až na Dominica a Andreu, kteří se neustále o něčem dohadovali.

„Buďte zticha, vy dva, a soustřeďte se, jste otravní!“ napomenula je Maggie. Dvacet minut už skoro vypršelo, ale oni byli pořád v první místnosti. Zvenku zaslechli hlas.

„Přátelé, to jsem já, hrabě. Vidím, že máte problémy. Pusťte mě prosím dovnitř, pomohu vám a pak se můžeme... navzájem poznat.“ Slyšeli, jak někdo bere za kliku u dveří. Stejně jako Elaine mluvil s východoevropským přízvukem. Bylo to teatrační, ale kupodivu účinné. Skupinkou projel záchvěv strachu a vzrušení. Jako by se vrátili do dětských let, kdy si někdo dospělý hrál na příšeru a říkal, aby se schovali, že si pro ně za dvě minuty přijde.

„Rychle! Jestli se dostane dovnitř, prohráli jsme,“ vyjekla Andrea.

„Nevyšiluj, děláme na tom!“ zpražil ji Dominic.

„Jdi do prdele!“ odsekla Andrea. „Dneska už tě mám po krk!“

Ostatní je rozpačitě ignorovali a Louise vyřešila poslední hádanku, čímž získala klíč k otevření dveří do druhé místnosti.

„Zamkněte dveře, ať za námi Dracula nemůže!“ zahihňala se Maggie. „Při tomhle si znovu připadám jako malá.“ Ostatní se zasmáli a Ben zamkl.

Dominic s Andreou se vzrušeně hádali i poté, co vstoupili do místnosti připomínající pobořenou kapli a hřbitov. Spatřili rozbitý oltář a na podlaze dva náhrobky. Ze stropu viseli netopýři. Na oltáři ležela otevřená kniha.

„Dobře, kde začneme?“ zeptala se Maggie.

„Začneme tou knihou. Určitě v ní bude nějaká indicie. Možná...“ Přerušil ji Andrein křik.

„Jak to můžeš říct, ty hajzle?“ zavřeštěla.

„Kdo mi v tom zabrání, krávo?“ vrátil jí to Dominic. Zuřivá hádka se vystupňovala a Andrea ho udeřila do obličeje.

„Dome, Andreo, to už stačí!“ okřikl je Ben, ale Dominic ho neposlouchal. Z jeho zkřivené tváře čísel nelíčený vztek a nenávisť. K naprosté hrůze všech vytáhl nůž a vrhl se na Andreu, která znovu vyjekla, tentokrát zděšeně.

Padla na náhrobní kámen.

„Ne! Panebože!“ vykřikl Dominic. Divoce se rozhlédl po ostatních, chytil se za čelo a lapal po dechu. Vyběhl nouzovým východem a práskl za sebou dveřmi. Během několika vteřin bylo po všem. Ostatní procitli z mrákot a začali hlasitě křičet.

„Dome!“

„Co to sakra bylo? Měl u sebe nůž. Úplně zešle!“

Když Andrea upadla, Ben stál vedle ní. Poklekl a chtěl jí pomoci. Na bílých šatech měla falešnou krev, z úst jí však prýštila pravá.

„On ji bodl! Bodl ji do prsou, sakra!“ zakřičel Ben.

Maggie a Louise se zděšeně podívaly na Andreu. Měla zavřené oči a sténala. Ruku si tiskla k hrudi, z níž vyčnívala rukojeť nože.

„Panebože, Andreo!“ vyjekla Maggie.

„Honem,“ řekl Ben, „běžte na recepci a řekněte jim, ať zavolají sanitku. Ještě žije, ale musíme jednat rychle!“

„Já tam skočím,“ nabídla se Louise, která pořád měla klíč. Otevřela dveře do první místnosti a vpadla dovnitř. Narazila na herce přestrojeného za Dracula, jenž tam čekal, až uběhne dalších dvacet minut.

„Co se stalo?“ zeptal se s yorkshirským přízvukem. Louise si náhle uvědomila, že divadlo skončilo a hrůza je teď skutečná. Vysvětlila mu, co se odehrálo, a pak spěchali zpátky na recepci.

„Přinesu lékárníčku,“ řekl herec.

Když dorazili na místo, Elaine právě vycházela z toalety. V době útoku nebyla u stolu a nesledovala monitor, takže nic neviděla. Okamžitě zavolala záchranku.

„Zůstaň s námi! Zůstaň s námi!“ prosil zatím Ben v druhé místnosti Andreu a podpíral jí hlavu. „Máš něco, čím by se dalo zastavit krváčení?“ obrátil se na Maggie.

Utrhla si kus spodničky a podala ji Benovi. Vtom něco zaslechli od nouzového východu.

„To je on? Běž se tam prosím tě podívat. Já zůstanu u ní. Mám zkušenosti s první pomocí. Kontroluju její dech.“

Maggie se pokusila otevřít nouzový východ. Zdálo se, že je něčím zatarasovaný, a musela chvíli tlačit, než dveře povolily. Za nimi byla těžká bedna. Dominic ji tam nejspíš přitáhl, aby je zpomalil. Ocitla se v další místnosti, zřejmě sloužící jako skladiště. Bylo tam plno krabic, rekvizit a také velký šatník. Nechyběla ani rakev a tyčový věšák s kostýmy. Ke stěně byl svisle připevněný sarkofág s mumií. Panovala tam tma, na druhé straně místnosti však rozeznávala další dveře s nápisem „Východ“, které pravděpodobně vedly na ulici. Byly otevřené, ale po Dominicovi ani památky. Vyšla do úzké špinavé uličky plné popelnic a odpadků. Rozhlédla se na obě strany, nikoho však neviděla, a tak se rozběhla zpátky, aby pomohla Benovi s Andreou. Stále ji držel, ale měl zakloněnou hlavu a plakal. Její tělo bylo bezvládné, oči zavřené. Krvavá skvrna na prsou se zvětšila. Do místnosti vešly Louise, Elaine a herec v roli Draculy, jenž svíral v ruce jasně červenou lékárníčku.

„Zavolali jsme záchranku,“ začala Louise. „Říkali, že...“

„Už je pozdě,“ vzlykl Ben. „Myslím, že je mrtvá. Nemá pulz.“

Vzhlédl k ní s bolestným a nechápavým výrazem. „Vážně se to stalo? On ji zabil! Co se to sakra děje?“

Tři zbývající členové skupiny se k sobě tiskli ve stísněné recepci únikové hry. Slova byla zbytečná, a tak jen ohromeně mlčeli. Louise se trásla šokem a Elaine jí přehodila přes ramena kabát. Podívala se na své kamarády: jejich kostýmy teď působily žalostně

a trapně. Budova byla plná lidí v uniformách, z praskajících vysílaček se ozývaly normální hlasy. Uměle vytvořenou zlověstnou atmosféru herních místností vystřídala brutální realita skutečné hrůzy.

Záchranáři konstatovali Andreinu smrt a odnesli její tělo. Kriminalisté všechno pečlivě nafotili a místo činu obkroužila modro-bílá policejní páska. Před vchodem i uvnitř hlídali policisté, zatímco detektivové zahajovali vyšetřování.

K trojici přátel přistoupil mladý konstábl ze stanice ve Whitby a vlídně je oslovil. „Jsem detektiv konstábl Hampton. Mrzí mě, co se stalo vaší kamarádce. Budeme potřebovat, abyste se všichni dostavili k nám na stanici a podali svědeckou výpověď, ale můžete mi alespoň stručně nastínit, co se tady odehrálo?“

Podívali se po sobě a Louise se neochotně obrátila k policistovi. „Přišli jsme si sem zahrát únikovou hru. Bylo nás pět. Dominic s Andreou se hádali a pořád se to stupňovalo. Ve druhé místnosti už na sebe začali rvát. Pak se na ni Dominic vrhl a bodl ji. Vykřikl něco jako ‚Panebože!‘ a vyběhl ven nouzovým východem. Viděli jsme, že jí z prsou trčí nůž a na šatech má krev. Tu už tam měla částečně i předtím, ale falešnou, byla to součást kostýmu.“ Uvědomila si tu hrůzu a na okamžik se odmlčela. „Běžela jsem sem, abych zalarmovala Elaine, a ona zavolala na tísňovou linku. Ben se ze všech sil snažil postarat o Andreu a Maggie se vydala za Dominicem ven, ale nebyl tam. Pak už jsme jen čekali, až někdo dorazí. Věděli jsme, že je mrtvá.“ Zlomil se jí hlas. „To je asi tak všechno, ne?“

Ostatní přikývli.

„Jak dlouho spolu byli?“ zajímal se konstábl Hampton.

„Něco přes rok.“

„Choval se k ní někdy násilnický?“

Přátelé se po sobě znovu podívali.

„To asi nikdo z nás neviděl,“ řekl Ben a očima hledal u obou dívek potvrzení. „Ale hodně se hádali a někdy to bylo dost vyhrocené.“

„Rozumím. Ale nikdy ne fyzicky?“

„Ne.“

„Byli jste všichni svědky útoku?“

„Ano,“ přisvědčila Maggie. „Všichni jsme byli v té místnosti a hledali jsme stopy a indicie. Začali na sebe křičet, on vytáhl nůž a bodl ji. Všichni jsme ten nůž viděli v její hrudi. Byl to děs.“ Zvedla ruce a zakryla si obličej.

„A on zmizel nouzovým východem?“

„Ano,“ pokračovala Maggie. „Jak Louise řekla, vydala jsem se za ním. Je tam něco jako skladiště a vedou odtamtud dveře na ulici. Byly otevřené, a tak jsem vykoukla ven, ale nikde jsem ho neviděla.“

„Dobře, to je zatím všechno. Nevidím důvod vás tady držet. Případ bude vyšetřovat moje nadřízená, inspektorka Grangerová. Zítra ráno vás nepochybně bude chtít vyslechnout, takže musíte uvést svou adresu a nesmíte opouštět město. Pojedeme na stanici, kde všechno sepíšeme. Nemělo by to trvat dlouho. Bohužel to vypadá na celkem jasnou záležitost. Víím, že to pro vás musí být šok.“

„Najdete ho?“ zeptala se Maggie.

„Uděláme, co bude v našich silách. Je jednoznačně podezřelý z vraždy, takže se ho rozhodně budeme snažit vypátrat.“

Při slovech „podezřelý z vraždy“ v Louise hrklo. Bylo to otřesné a neskutečné.

Zatímco Hampton hovořil se třemi zbylými přáteli, v místnosti za recepcí mluvila vedoucí Elaine Peskuová s Philipem Owenem, představitelem hraběte Draculy. Owen se tvářil velice nervózně.

Dlouze potahoval z elektronické cigarety, jejíž aromatický dým prostupoval místností.

„Do prdele! Já tomu pořád nemůžu uvěřit! Všichni se tady baví, nikdy jsme neměli problémy a pak nějaký magor přímo uprostřed hry zapáchne svoji holku. Proč to udělal zrovna u nás? Co si o tom sakra pomyslí policie?“

Elaine seděla za malým stolem. Působila klidně.

„Co máš za problém?“ zeptala se s východoevropským přízvukem. Ten byl opravdový, nepředstírala ho kvůli hře. „S námi to nemá co dělat. Není to naša vina.“ Rozkašlala se. „Nemůžeš mi tu přestat hulit?“

Owen nic neřekl, ale schoval e-cigaretu do kapsy. „Nelíbí se mi, že tady čmuchá policie.“

„Proč?“

„Nestarej se, mám svoje důvody.“ Vzdychl. „Předpokládám, že teď budeme muset na nějakou dobu zavřít. Přijdu o peníze a to...“

V tu chvíli vešel do místnosti Hampton. Owen se na mladého konstábla zamračil.

„Potřeboval bych od vás slyšet, co se tady stalo,“ začal Hampton.

Elaine na něj vrhla podezíravý pohled. „Všechno šlo hladce. Dívám se na monitor. Pak si odskočím, a když se vrátím, uslyšet křik a ječení. Myslela, že se někomu udělalo špatně nebo došlo k nehodě. Někdo ze skupiny přiběhl na recepci a řekl, ať zavolám sanitku, že je tam těžce zraněný, tak jsem to udělala a pak jsem se šla podívat, co se stalo. Ale už bylo pozdě.“

„Měla jste nějaké signály, že se něco takového stane? Slyšela jste hádky nebo výhrůžky?“

„Ne, nic.“

„A co vy, pane?“

Owen polkl, jako by mu odpověď činila potíže. „Dělal jsem svoji práci, což znamená sledovat je od místnosti k místnosti a trochu je děsit. Najednou jsem uslyšel křik a z druhé místnosti vyběhla žena, že je tam někdo zraněný, tak jsem šel pro lékárníčku, která je u vchodu do první místnosti. To je standardní postup, když se stane nějaká nehoda.“

„Děje se to často?“

„Ne, není tam nic nebezpečného. Jednou někdo upadl a pořezal si nohu, ale to je asi tak všechno.“

„Dobře. Takže vás požádám, abyste se spolu s ostatními dostavili na stanici kvůli svědecké výpovědi.“

Owen s povzdechem pohlédl na Elaine, ta však jen pokrčila rameny.

Louise, Maggie a Ben opustili policejní stanici, když už se stmívalo. Pořád pršelo. Sklíčeně vykročili z města k Pannettovu parku, stále nastrojení ve strašidelných kostýmech, v nichž si teď připadali absurdně a trapně. Ze hry se stala děsivá realita. Krvavé skvrny na šatech náhle působily jako skutečné. Jejich pronajatý byt se nacházel ve viktoriánské řadové zástavbě s výhledem na potemnělý park, z jehož stromů kapal déšť.

Uvnitř sebou vyčerpaně plácli na pohovky. Zatímco Louise šla postavit na čaj, Maggie znovu propukla v pláč.

„Já tomu prostě nemůžu uvěřit. Je to noční můra.“

Ben ji utěšoval. „Já vím.“

„Kde sakra je? Copak zešilel? Možná se chce taky zabít. Panebože! To bude ještě horší!“

Louise se vrátila s hrnký čaje. „Nevšimli jste si někdo, že by se v poslední době choval divně?“

„Ne, ani ona. Jasně, hádali se, ale to u nich nebylo nic zvláštního.“

„To ne.“ Louise se tvářila zamyšleně. Všichni se opět na dlouhou dobu odmlčeli, až Ben nakonec navrhl, že by si mohli objednat pizzu.

„Jo, to je fajn nápad, ale já nemám moc chuť k jídlu,“ řekla Maggie. „Sakra! Měla bych zavolat Markovi, ale teď to nedokážu. Při telefonování bych se určitě rozbřečela.“

„Nech to na zítra,“ navrhla Louise. „Teď jsme všichni v šoku.“

Poté, co dorazila pizza, pustili se do ní bez sebemenšího nadšení. Nedokázali se ani v klidu podívat na nějaký film nebo na televizi. Polehávali na pohovkách a celý večer jen zaraženě mlčeli.

Maggie šla brzy spát a nechala tam Louise a Bena samotné. Ben toho za celý večer namluvil ze všech tří nejméně. Ležel na gauči s hlavou otočenou k opěradlu.

„Jak ti je?“ zeptala se Louise.

Otočil se k ní čelem. „Jsem v šoku a nemám na nic sílu.“

„Pro tebe to bylo nejhorší, snažil ses jí zachránit život. Já bych se vůbec na nic nezmohla.“

Ben pokrčil rameny. „Dělal jsem všechno automaticky. Před nedávnem jsme měli v práci školení první pomoci a nějak se mi to vybavilo. Bohužel to nestačilo.“ Znovu se od ní odvrátil a rozvzlykal se. Louise k němu přistoupila a položila mu ruku na rameno.

„Bene, dělal jsi, co jsi mohl.“

„Snad máš pravdu,“ hlesl bezkrevně.

„Určitě. Byla jsem na tebe pyšná.“

„Díky.“

Louise vzdychla. „Asi bychom si taky měli jít lehnout. Nebo se chceš něčeho napít?“

„Ne, děkuju.“

„Tak já jdu nahoru. Nezůstávej dlouho vzhůru a snaž se na to pořád nemyslet.“

„Dobře.“

Louise ho nechala ležet na pohovce a unaveně vykročila do schodů.

V noci se převalovala v posteli a nemohla usnout. Po tom otřesném zážitku ji to ani nepřekvapovalo. Vstala a vyhlédla z okna. Obloha se vyjasnila a měsíc v úplňku jasně zářil. Všechno bylo strašidelně černobílé, na ulici ani živáčka. Dlaní si přejela po obličejí, zívla a zavrtěla hlavou. Kromě prožitého šoku ji trápilo ještě něco. Ten sympatický konstábl říkal, že všechno vypadá jednoznačně, a měl pravdu, ona se však nemohla zbavit pocitu, že něco není v pořádku. Něco se jí nezdálo, ale nedokázala to přesně určit. Nakonec usoudila, že může udělat jediné. Hned ráno zavolá tátovi.

Jedna

*Ó, tuto noc, ó, tuto noc,
každou noc takovou,
krbu teplo, svíci zář,
a Pán přijme duši tvou.*

*Z Lyke Wake Dirge, starobylé písně v yorkshirském nářečí opěvující
nehostinnou krajinu severoanglických vřesovišť*

Vrchní inspektor Jim Oldroyd mířil na oddělení Policie West Riding v Harrogate, kde pracoval. Vzal to pěšky přes park Stray, který obepínal centrum města jako široká zelená smyčka. Bylo jasné ráno a všechno kolem něj hrálo sytými, pestrými barvami. Zvedl hlavu. Na pozadí modrého nebe se na větvích držely křiklavě žluté a červené listy, jiné se snášely ve větru k zemi a tvořily vlhké hromádky na mokré trávě. Lačně se nadechl svěžího vzduchu. Byl velice „vzpružující“, jak se říká v Yorkshiru. O yorkshirském vzduchu to platilo obecně, ale nejvíc právě za podobných podzimních rán. Na okamžik se zastavil, aby se pokochal krásami přírody, a pak znovu vykročil kupředu. Pod podrážkami mu šustilo spadané listí.

Vtom mu zazvonil telefon a spokojený úsměv mu ztuhl na rtech. Sakra! Copak nemůže mít aspoň chvíli klidu? Snad to

není z práce? Nepočkalo by to těch dvacet minut, až bude sedět za svým stolem? Vytáhl mobil z kapsy a zjistil, že mu volá Louise, jeho dcera. To bylo zvláštní. Nestávalo se, aby mu telefonovala takhle brzy po ránu.

„Ahoj, zlato, jak se máš?“ pozdravil ji.

Hned mu bylo jasné, že je něco špatně. Třásl se jí hlas a neměla daleko k slzám. „Tati, stala se hrozná věc. Potřebuju, abys přijel.“

Zastavil se. „Kde jsi? Co se děje?“

„Jsem ve Whitby. Někoho tady zabili. A oni jsou úplně mimo.“ Rozplakala se.

„Dobře, teď se hezky uklidni a pověz mi, co se stalo,“ pobídl ji jemně. „Co děláš ve Whitby?“

Louise mu vysvětlila, že tam je s kamarády na Gotickém víkendu. Stručně a trochu zmateně mu vylíčila, k čemu došlo, a to ho značně znepokojilo.

„To je hrůza, holčičko. Proč jsi nezavolala už včera večer?“

„Ani nevím. Dlouho nás zdrželi na policejní stanici, a když jsme se vrátili, byli jsme všichni tak v šoku, že nám to vůbec nemyslelo. Omlouvám se.“

„Ale prosím tě. Musel to být otřesný zážitek. Podívej, budu muset zajít do práce a promluvit si s Tomem Walkerem. Určitě mi dá volno. Přijedu, jakmile to půjde, pošli mi esemeskou adresu, ano? Snaž se zůstat v klidu a počkej na mě. Budu tam za tři až čtyři hodiny.“

„Pokusím se.“ Louisin hlas zněl slabě a nešťastně, její obvyklá sebejistota se vytratila.

„Je tam někdo s tebou?“

„Kamarádka Maggie. Je na tom stejně jako já, ale navzájem se utěšujeme. A je tu i Ben, snažil se jí zachránit život. Pro něj to bylo nejhorší. Zemřela mu v náručí, podpíral jí hlavu...“

„Snaž se zůstat v klidu, brzy budu u tebe, slibuju.“

„Tak jo.“

Oldroyd si strčil telefon do kapsy, přidal do kroku a brzy dorazil na policejní stanici. Šel rovnou nahoru za vrchním superintendantem Walkerem. Znali se už dlouho a tykali si. Walker byl kníratý šedesátník, jemuž se byrokracie spojená s vedoucí funkcí z duše protivila. Měl radost, že Oldroyda vidí.

„Brýtro, Jime. Můžu ti nějak píchnout? Vezmi místo.“ Oldroyd se posadil ke stolu naproti Walkerovi. „Vypadáš zdrchaně. Vo co de, chlape?“ Oba detektivové do svých rozhovorů rádi vnášeli špetku yorkshirského dialektu. Byla to jedna z věcí, která je spojovala.

„Něco se stalo ve Whitby, Tome.“

„Nemyslíš tu vraždu při jedné z těch únikových her, nebo jak se tomu říká? Ráno to bylo v místních zprávách. Ukazovali záběry z Whitby. Je tam plno cvoků převlečených za upíry a tak podobně.“ Zavrtěl hlavou.

„Ano, přesně to myslím, ale jde o to, že tam byla moje dcera a všechno viděla. Ta zavražděná byla její kamarádka. Louise je z toho úplně vyřízená.“ Dotkl se tváře roztřesenou rukou a teprve tehdy si uvědomil, jak je sám rozrušený.

„Ježíšmarjá!“ zvolal Walker s nelíčeným ohromením a znepokojením. „To je fakt hrůza. Určitě jsi strachy bez sebe.“

„To si piš, Tome, a proto tě chci požádat o velkou laskavost.“

„To nemusíš, chlape. Je mi jasné, co bys rád. Koukej tam hned mazat. Vím, jak by mi bylo, kdyby se k něčemu takovému připletla naše Susan. A nedělej si starosti, že tady nebudeš. Momentálně není moc práce a máme dost lidí, co tě můžou zastoupit.“

„Díky, Tome, opravdu si toho vážím.“ Odmlčel se a zhluboka se nadechl. Bušilo mu srdce a bylo mu mdlo. „Ještě jedna věc. Jak vidíš, sám se z toho trochu klepu a rád bych s sebou vzal Stephanií Johnsonovou. Může řídit a taky by se mi hodila k Louise, jako žena k ženě, chápeš? Vím, že toho po tobě chci moc.“

„Ale vůbec ne. Máš naprostou pravdu. Neměl bys tam jezdit sám.“

„Díky.“ Oldroyda náhle přepadl záchvat dojetí. Nevěděl, jestli je to pochopením a velkorysostí Toma Walkera, nebo jeho starostí o Louise.

„Tak fajn,“ pravil Walker vlídně. „Dej se trochu dohromady a pak můžete vyrazit. Všechno jistě dobře dopadne.“ Odmlčel se. „Ona... není snad podezřelá?“ dodal rozpačitě.

„Ne, ne, Tome, ale jak jsi asi slyšel ve zprávách, vrah vzal roha a taky patřil k jejím kamarádům, takže je v tom až po uši.“

„Rozumím. Tak už běž.“ Oldroyd se zvedl ze židle. „A ještě něco, Jime,“ Walker se na něj významně podíval, „pamatuj si, že tenhle útvar ti nikdy nemůže splatit všechnu tu skvělou práci, kterou tady s obětavostí sobě vlastní dlouhá léta odvádíš. Tohle je to nejmenší, co pro tebe můžeme udělat.“

Oldroyd přikývl. Nedostávalo se mu slov. Vyšel z kanceláře a znovu musel bojovat se slzami.

Sešel do svého patra a u počítačů v hlavní kanceláři uviděl dva mladé seržanty, kteří mu obvykle pomáhali. Andy Carter byl z Londýna a do Harrogate přešel od Metropolitní policie. Jeho kolegyně Stephanie Johnsonová nastoupila na oddělení hned po škole a s Oldroydem pracovala už řadu let. Andy vzhlédl.

„Dobré ráno, pane,“ pozdravil a pak si všiml šéfova napjatého výrazu. „Jste v pořádku?“ Jakmile to uslyšela Steph, rychle se rozhlédla.

„Můžete jít prosím ke mně?“ požádal je Oldroyd slabým hlasem, který se k němu vůbec nehodil. Ukázal na svou kancelář. Oba vstali, vyměnili si znepokojené pohledy a vykročili za ním. Takhle rozrušeného Oldroyda ještě nikdy neviděli. Vyběhl je, aby se posadili, a pak jim vysvětlil, co se stalo.

„Sakra, pane, to je mi moc líto,“ řekl Andy.

„Mně taky,“ dodala Steph. „Jak to Louise zvládá?“ Steph se s Oldroydovou dcerou během let párkrát krátce setkala.

„Jak si asi umíte představit, není na tom nejlíp, a já tam musím jet. Vysvětlím vám, jak to teď bude. Byl jsem za vrchním superintendantem Walkerem a ten mi velkoryse dovolil, abych za Louise vyrazil. Tobě, Steph, dal zelenou jet se mnou. Potřebuju někoho k ruce a ty bys mohla pomoci i Louise. Nejdřív se musíme stavit doma a sbalit si pár věcí. Možná tam zůstaneme několik dní.“

„Samozřejmě, pane. Ráda pomůžu.“

„Andy, ty na to tady zatím dohlídneš. Nevím přesně, na jak dlouho to bude, ale budeš podávat hlášení přímo Walkerovi. Snaž se, aby tě bylo vidět. Víš, jak to myslím. To bude velká pomoc.“

„Bez obav, pane, můžete se na mě spolehnout. Klidně jedte za dcerou.“

„Díky,“ řekl Oldroyd a znovu se musel odvrátit. Jejich oddanost a starostlivost ho v současném rozpoložení velice dojímaly. Vzpamatoval se a předal Steph klíčky od svého starého saabu. „Budeš řídit. Já teď bohužel asi nebudu nejlepší společník.“

Usmála se. „To nevádí, pane. Vy se snažte po cestě hlavně odpočívat. Zajedeme k vám a ke mně domů a můžeme vyrazit. Cestu znám.“

V novém rodinném domě na předměstí Whitby se Alice Grangerová právě chystala do práce. Odložila světlemodrý kalhotový kostým, který se podle ní hodil spíš na víkend, a místo něj si vzala šedivý kostýmek z Nextu, takzvanou „pracovní uniformu“.

Grangerová byla inspektorkou na policejním oddělení ve Whitby a začínala pracovat na zvláštním, otřesném případu vraždy mladé ženy při únikové hře Draculovo doupě. Byla to schopná

a rázná čtyřicátnice, jinak to ani nešlo. Před několika lety se kvůli povýšení přesunula od Policie West Riding v Harrogate do Whitby a byla jednou z mála inspektorek na stanici. Ačkoli se tomu bránila, tato skutečnost v ní vyvolávala pocit, že v policejním sboru ovládaném muži musí neustále potvrzovat své kvality. Navíc měla dvě dospívající děti a manžela, jehož práce vyžadovala pravidelné cesty do Londýna i zahraničí. Často zůstávala na děti sama, jako například teď, kdy byl její muž v Paříži. Někdo má štěstí, pomyslela si, zatímco se snažila vypravit do školy patnáctiletého syna Iana a sedmnáctiletou dceru Lesley.

Ian jedl u kuchyňského stolu misku cereálií. Obvykle se choval celkem slušně. Vrásky jí dělala spíš Lesley. Byla pořád naštvaná, neupravená a pohybovala se ve společnosti divokých a vzpurných jedinců, z nichž někteří s ní chodili do třídy, ale jiní byli neurčitého věku a dle matčina podezření pocházeli z pochybných čtvrtí. Grangerová musela ve škole neustále žehlit dceřiny kázeňské prohřešky a obávala se, že by ji na konci ročníku mohli vyloučit ze studia.

Když už se chystala na dceru znovu zavolat, zívající Lesley se přišourala do místnosti v parodii na schválený školní úbor. Kvůli porušování pravidel oblékání ji ostatně často posílali domů. Měla na sobě školní sukni, ale velice krátkou, a punčochy plné děr. Bílou halenku schovávala pod koženou bundou, školní kravatu si pohrdavě omotala kolem krku. Grangerová uvažovala, že ji pošle převléct, ale pak usoudila, že na to nemají čas.

„Hustej ohoz,“ zhodnotil Ian. „Škoda že nemůžu chodit taky jako ty.“

„Neboj, dočkáš se,“ odpověděla Lesley. „Nižší ročníky musí dělat, co se jim řekne.“

„Nezapomeň si sundat prstýnky,“ řekla jí matka. Lesley a její kamarádi si potrpěli na výrazné šperky, piercing a tetování, ale

škola trvala na tom, že prsteny musí v prostorách školy dolů. Lesley dělala, že neslyší.

„Zítřka začíná Gotický víkend. Večer jdeme do centra a v sobotu znovu.“

„Jdete? Kdo přesně?“ zeptala se Grangerová, kterou Lesleyino strohé oznámení rozčílilo. Nikdy se neptala na svolení, dokud už nebylo všechno domluvené a nešlo o hotovou věc. A i pak to obvykle vyznělo spíš jako konstatování než žádost. Pořád ještě nebyla plnoletá, aby se v noci potulovala po městě a vysedávala po hospodách. Grangerová pochybovala, že hospodští během rušného Gotického víkendu kontrolují mladistvým občanky. Trpěla noční můrou všech policistů, že jejich potomci budou zatčeni a novináři to rozmáznou v médiích.

„Amelie, Mandy, Robin a ještě pár dalších. Sejdeme se ve strašidelných hadrech. Doufám, že to bude stejně boží jako loni.“

Při vzpomínce na to, jak skoro o půlnoci vyzvedávala Lesley u přístavu a zachraňovala ji a její kamarádku ze spárů opilých chlápků převlečených za Draculy, Grangerovou zamrazilo. Její dcera za to tehdy dostala dvouměsíčního zaracha. Teď už však byla o rok starší a mohla by mít větší rozum.

Při té myšlence se inspektorka zachmuřila. Co si to namlouvá?

„Já zas doufám, že to jako loni nedopadne, ale o tom si promluvíme později, teď už musím jet,“ řekla. Lesley vkládala chleba do toustovače. „Nepřijdeš pozdě?“

„Máme angličtinu až v jedenáct.“

„Ano, ale myslela jsem, že se musíte dostavit v devět a pak se věnovat samostudiu.“ Zavrtěla hlavou. „Na tohle nemám čas, uvidíme se večer.“ Popadla tašku a vykročila ke dveřím.

„Ahoj, mami,“ zavolal za ní Ian.

„Čau,“ zabručela Lesley.

V bytě pronajatém přes airbnb panovalo až děsivé ticho. Po rozhovoru s otcem zůstala Louise sedět na pohovce ve velkém obýváku a přemýšlela. Bylo ještě brzy a nikdo jiný zatím nevstal. Události předchozího dne všechny zdrtily. Měla by si promluvit s mámou, než se dozví útržky informací z médií a začne si dělat starosti. Julia bydlela v Leedsu sama. S Oldroydem žili odděleně už od dob, kdy byla Louise v pubertě. Unaveně matce zavolala a vysvětlila, co se stalo. Julia o ničem neslyšela, a tak ji Louisina slova šokovala, ale zároveň uklidnila. Právě byla na cestě na vysokou školu, kde učila, a tak se dohodly, že si večer všechno řeknou.

Louise s povzdechem ukončila hovor. Všechno ji strašně unavovalo. Odvlekla se do kuchyně, kde postavila na kávu, a pak nakoukla do ložnice, o kterou se dělila s Maggie. Ta ještě spala. O patro výš se nacházely dvě další ložnice: jednu si zabral Ben, k němuž měl přibýt ještě Jack, až dorazí. Druhá, nyní prázdná, patřila Dominicovi s Andreou. Louise se nedokázala přimět vyjít po schodech a podívat se, jak je na tom Ben – zčásti asi proto, že se nechtěla přiblížit k prázdnému pokoji. Náhle si uvědomila, že je jí zima, a zapnula topení. Tiché hučení kotle a ševlení vody v trubkách na ni měly uklidňující vliv.

Zapnula televizi, ztlumila zvuk a přešla na zprávy. Potěšilo ji, že když se ten příspěvek objevil, obsahoval jen málo podrobností a zdálo se, že zatím pronikl jen do lokálního zpravodajství. Věděla, že po započetí policejního vyšetřování se případu dostane větší pozornosti. Ona i její přátelé se budou muset připravit na podrobnější výsledky a do města se slétnou novináři. Měla z vyšetřování obavy a doufala, že otec rychle přijede. Nutně s ním o tom potřebovala mluvit.

Zapípal jí mobil. S radostí zjistila, že otec už je na cestě. Psal jí, že s sebou vzal Steph, tu milou seržantku, s níž se už několikrát setkala. To bylo dobře.

Telefon se znovu ozval. Podívala se na jméno na displeji a udělalo se jí špatně. Byla to textovka od Dominica.

Oldroyd toho během cesty z Harrogate do Whitby moc nena-mluvil. Tentokrát se však nekochal krásami a zajímavostmi yorkshirské krajiny. Napsal esemesku Louise, jestli už volala matce, a dostal kladnou odpověď. Pak zatelefonoval své přítelkyni Deboře, klinické psycholožce. Stručně jí vysvětlil, co se stalo, a že možná bude několik dní pryč. Jako obvykle měla pochopení a řekla, že mu večer zavolá.

Až když projeli kolem přírodního amfiteátru Hole of Horcum a vojenské základny Fylingdales, začal si všímat okolí. Ukázal na podivnou pyramidu současného radarového systému.

„Pamatuješ radarové kopule, které tam dřív bývaly?“ obrátil se na Steph.

„Ano, pane. Když jsem byla malá, cestou autobusem do Whitby jsme je vždycky míjeli. Byli jsme rádi, že je vidíme, protože to znamenalo, že už nejsme daleko a brzy budeme na pláži. Tedy pokud zrovna nelilo.“ Zasmála se. „Šťastné časy. Když nás táta opustil, máma neměla moc peněz, ale chtěla, ať máme radost aspoň my.“

„Člověk chce za každých okolností pro děti to nejlepší.“ Znovu ho přepadly chmurné myšlenky, ale pak zahlédl moře a to mu trochu zvedlo náladu. I on si vzpomněl, jak kdysi jezdívali do Whitby, když byli Louise a její bratr Robert ještě malí. Hráli si na pláži a jedli smažené ryby s hranolky. Bylo zvláštní vracet se do města za těchto okolností. Dcera ho však potřebovala a on byl rád, že jí může být nablízku.

V ubytování je přivítala očividně klidnější, ale zamlklá Louise. Objala Oldroyda a řekla: „Ach, tati!“, ale nic víc.

Oldroyda šokovalo, jak je pobledlá a ztrhaná. Měla zarudlé oči, zjevně od pláče. Otočila se ke Steph, také ji objala a pak je zavedla do obývacího pokoje, který byl stále prázdný. Louise předtím zaslechla z ložnic zvuky, ale Maggie ani Ben se neobjevili, ačkoli už bylo skoro poledne. Steph se posadila na pohovku vedle Louise a Oldroyd do křesla naproti. Louise působila zmatečně, jako by nevěděla, co říct. V ruce svírala mobil.

„Přišla mi od něj esemeska. Pořád nemůžu uvěřit, že to udělal.“

„Od koho?“

„Od Dominica. Píše, že ho to mrzí, ale já ho znám. On...“ Propukla v pláč.

„Dobře, holčičko. Nepospíchej. Vezmi to od začátku a pověz nám, co se stalo.“

Louise jim mezi vzlyky začala znovu líčit události předchozího odpoledne. Postupně se uklidňovala.

„Takže jsi viděla, jak ji bodl?“ zeptal se otec, když domluvila.

„Viděla jsem, jak se na ni vrhl s nožem v ruce. Ona pak vykřikla a měla čepel zaraženou v hrudi. Všude byla krev.“ Zavřela oči.

„A nebylo absolutně žádných pochyb, že to udělal on?“

„Ne, celou dobu jsme byli spolu. Nikdo se za něj nemohl vydávat, jestli to myslíš takhle. Přemýšlela jsem o tom. A pokud to Dominic neudělal, kam zmizel? Když jsme tam šli, určitě to byl on.“

„Dobře.“ Oldroyd vzdychl a pohlédl na Steph. „V tom případě to vypadá jasně, fakta nelze přehlížet.“

„Já vím, tati, ale procházela jsem si to snad tisíckrát, věř mi. Jde mi z toho hlava kolem a něco mi nehraje. Zprvke prostě nemůžu

uvěřit, že by Dominic někoho zabil, natož Andreu. On takový není. Záleželo mu na ní.“

„Jaký je podle tebe průměrný vrah? Většinou jde o normální lidi, co nedokážou ovládnout svoje city – vztek, žárlivost a tak dále – a pak udělají něco, co by do nich nikdo neřekl. A zdá se, že právě to je náš případ. Pod povrchem zřejmě bublalo něco, o čem jsi nevěděla.“

„On by to neudělal, jsem si jistá.“

„Říkáš, že se dost hádali.“

„Ano, ale vždycky se zase udobřili. Říkala jsem to i té vyšetřovatelce. K žádnému násilí nikdy nedošlo. Nikoho nenapadlo, že by se něco takového mohlo stát.“

Oldroyd se zamračil a zavrtěl hlavou. „Ale vzal si s sebou nůž, což naznačuje, že svůj čin plánoval.“

„Ne, tati, ne!“ Louise byla čím dál rozrušenější a zvyšovala hlas.

„A co ta textovka, kterou jsi dostala? Říkáš, že lituje toho, co udělal. Ukaž mi ji.“

Louise mu podala mobil. Oldroyd si přečetl:

OMG, co jsem to provedl? Nemůžu se vám podívat do očí, odpusťte mi, prosím. Dom

„Zřejmě na tom je psychicky špatně, ale zdá se, že přiznává odpovědnost,“ řekl Oldroyd opatrně.

„Ale celé je to přece zvláštní. Kde je? Uteče a pak pošle esemesku?“

„Sám je asi v šoku. Jestli se někde schovává, policie ho najde.“

Louise si zakryla obličej rukama. „A co potom? Já se z toho snad zblázním. Říkám ti, že tady něco nehraje. Celou noc jsem nespala a přemýšlela jsem o tom, ale...“ Rozplakala se. Steph jí položila ruku na rameno.

Oldroyd byl zvyklý, že jeho dcera je rázná a silná. Od dětství ji neviděl tak ztrápenou a rozrušenou. Nebyl si jistý, co říct.

Steph si naštěstí věděla rady. Vlídne na Louise promluvíla: „Je hrůza, že ti před očima ubodali kamarádku, a navíc to udělal další z přátel. Musíš z toho být pořád v šoku a možná nedokážeš jasně uvažovat. S něčím takovým se člověk těžko smíruje a je celkem přirozené, že se to snaží popřít. Působí to neuvěřitelně a celé je to zvláštní, jak jsi několikrát řekla.“

Louise si otřela oči kapesníkem a vzdychla. „Chápu, co naznačujete. Myslíte si, že je to všechno jen v mojí hlavě a že jsem v šoku.“ Zavrtěla hlavou. „Vím, že to vypadá jako naprosto jasný případ, ale tak to není! Jsem si tím jistá. Neříkám to pod vlivem rozbouraných emocí a nesnažím se něco popírat.“ Pevně a odhodlaně pohlédla na Oldroyda.

Nevypadala jako někdo, komu hysterie zastřela myšlení. Oldroyd přemítal nad tím, kolikrát při vyšetřování zločinů poslechl svůj instinkt, přestože fakta svědčila o něčem jiném, jemu na tom však něco nesedělo. Tuhle radu se neúnavně snažil předávat Steph i Andymu. Zdělila to snad dcera po něm? Jako nějaký šestý smysl? Pro racionálně uvažujícího člověka jeho typu to byla trochu fantaskní představa, ale nemohl nad ní jen tak mávnout rukou. Znovu zavrtěl hlavou, tentokrát se však usmál.

„Co bys od nás chtěla?“

„Nemohli byste pomoci místní policii?“

„Víš, že to není tak jednoduché. Whitby nespadá do naší oblasti, nemám právo tady do něčeho zasahovat. V případě navíc figuruje moje vlastní dcera. Celá ta věc je pro mě jedno velké minové pole.“

„Ale tati, ty určitě nějaký způsob najdeš, vždycky něco vymyslíš. Sám víš, že na řešení podobných zamotaných případů jsi machr.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příliš jasný pachatel.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.